

и нападатъ всички кораби. Вече два месеца какъ върлуватъ изъ нашия край...

— Тогава? — пошъпна отчаяно майката.

— Ще се боримъ!

Горчивъ смѣхъ изкриви устнитѣ на Маргарита.

— Ще се боримъ... Съ Калоянъ... Помните ли какъ разруши той Филиповградъ, Съръ, Аркадиополъ, какъ отби рѣката при Димотихонъ? Нищо не може да се опрѣ на Ромеоктона!

Биандрате дигна рамене.

— Ще се помѣчимъ. Дайте веднага заповѣдь да се събере околното население въ крепостнитѣ стени! Да се натрупатъ хранителни припаси!

Маргарита мълчеше. Рѣцетѣ ѝ все още трепетно притискаха спящото дете. Тя поклати глава, въздъхна и дигна очи нагоре.

— Само Богъ може да ни спаси...

А навѣнъ сякашъ буря метѣше града. Тѣй страшенъ и дивъ бѣше ревѣтъ на тѣпата. Обезумѣли отъ страхъ, солунскитѣ граждани се тѣпѣха около замъка и зовѣха кралицата. Отчаяни викове огласяха наоколо и разбиваха въ тѣжно ехо ужаса на многохилядниятъ градъ. Кралицата обви въ единъ коприненъ шалъ малкия си синъ — непълнолѣтния Солунски кралъ Димитри — и се яви на ложата на замъка.

— Свети Димитре! Чудотворецо! Спаси ни!

И хиляди рѣце се прострѣха въ гореща молба къмъ голѣмитѣ златни облаци, които закриваха потъмнѣлата синева на небето. Хладенъ вѣтъръ развѣваше чернитѣ кѣдри възъ чистото чело на венгерката. И така, съ детето въ рѣце, мрачна и безмлъвна, последвана отъ графа и прислугата си, тя слѣзе долу, и срѣдъ две крила колѣничилъ народъ се отправи къмъ черквата на Чудотвореца.

Като влѣзе вѣтре, Маргарита се просна на земята предъ гроба на свети Димитъръ. Следъ това дигна нагоре малкия кралъ и високо се помоли:

— Ти, който си спасявалъ Солунъ отъ толкова напасти, отъ гладъ и моръ, отъ Мавра и Кувера, спаси го и